

on wägga kallid tootused pühha kirja sees, ja kes need tootused miški ei panne, ei holi se Jummalast, kes neid annud, ja teeb ennesele kahjo, kellele nemmad antud. Tubba Oppet. san. 14, 31. on ööldud: „Kes wäeste peäle armo heidab, se auustab Jummalat,“ ja 19, 17. „Kes kehwa peäle armo heidab, se laenab Jehowale, ja Se tašsub temma kätte, miš ta head teinud.“ Kui siis ükski kehwa so ukse ette, ehk so tuppä tulleb, ja ande so käest pallub, se siis on, nago tōstaks Jummal isse kät, ja ütles: Laene mulle, ni paljo kui so joud annab, ma tahhan sulle kätte tašsuda ommal aial, ja ei pea sinna kašsustke ilma jama. Ja sinna tahhaksid omma Jōsandale, omma Lojale wastase melega kelata, miš Ta so käest pallub? Miš saab Temma kül ütles, kui se suur kättetašsumiše pääw ká? — Ei sa sulle mitte kättemaksmatta jama; küllab Temma sulle tašsub, et sul iggawesšeks aiaš sest

koormast kanda. Ni pea kui sind kutsutakse ommast waesusšest anda ja enmast kullutada Jummal rigi pärrast siin Ma peäl, et wäeste innimešte hinged saaksid peäsema sest patto unne ja waimolikko pimmeduše wägga surest dnnetusšest, kelles ni mitto tuhhat kord tuhhat ristirahwas ja pagganad alles magamas kui furno-haudade sees; ikka siis Jummal isse on omma kät so wasto wälja sirt tamaš, sulle üteldes: Laena mulle, ma tahhan sulle tdešte jälle kätte maksta. Agga sinna pōrad amma silma Ta peält ärra, ja ei tahha, ja pōrad Jummalale, omma Jōsandale selga? Oh sinna jōlle inimenne! Teeksid sa ühhe ilmalikko kunningale nenda, ekš naene ja lapsed ei saaks ärraehmatama ja kät kōkkoldma ja ütles: Armas isä, miš so meles, et sa sedda teed, ni sure herra wasto? wata, nüüd sa olled meid keik dnnetumaks teinud, ei temma meid wist ial ei unnušta! — Agga — kui ükski ilmalik kunnin-